

Ztracená stopa

Kateřina Holečková

Od malička bydlím naproti lesa do kterého mě to vždy táhlo s chutí se toulat a hledat cestu zpět. Co se stane tentokrát? Co spatřím? S těmito otázkami jsem se bloumala hodiny po lesích, dokud už nebylo moc pozdě na to, najít cestu zase zpátky. Les mi vždy byl druhým domovem, objímal klidem a tichem a mně bylo najednou tak dobře.

Díky své rodině jsem poznala několik trampů, nebo lépe řečeno kamarádů, kteří mě svou dobrosrdečností vtáhli do světa plného svobody. A tak jsem se toulala a přitom jsem nebyla sama. Zažila jsem ty nejhezčí chvíle, a krásněji než na vandru mi asi nebylo. Vše co jsem potřebovala jsem měla s sebou. Všechny zbytečné věci jsem nechala doma. Po pár chvílích v lese, se ty věci staly o to víc zbytečnými. Rychle jsem pochopila, že k tomu abych se mohla probouzet pod širým nebem, nepotřebuji skoro nic. Začalo mi docházet čeho se stávám součástí. Stala jsem se tichým pozorovatelem a žasla jak jsou k sobě všichni tak upřímný, pomáhají si a na nic si nehrají. Je to tím lesem? Ve dne mě hřálo slunce, večer oheň. Měla jsem co pít, co jíst a byla jsem obklopena kamarády, na negativní myšlenky mi v hlavě nezbyl ani střípek místa.

Bylo to zase jako když jsem byla malá a zase jsem se toulala.